

## Tekmovanje – epilog

Še vedno se smejiva in to je edino, kar šteje. Od osmih možnih dni smo leteli sedem. Zadnje dni je bilo zelo vroče in pogosto smo leteli nad območji, kamor se običajno ne hodi. Čisto zadnji dan pa je bil klasičen. Večinoma ob grebenu. Slabe tri ure lovljenja s senco. Temu primerne so bile tudi hitrosti. Najvišja povprečna hitrost je znašala 177 km/h.

Letenje v dvosedu je pravi užitek, zahteva pa tudi precej strpnosti. Včasih si prepričan, da pilot spredaj dela nekaj narobe in bi ga najraje popravil. Potem se ustaviš in počakaš. Na koncu se pogosto izkaže, da je bilo njegovo razmišljanje pravilno.

Zmagal je John Coutts. Drugo in tretje mesto sta zasedla brata Goudriaans. Midva sva končala na četrtem mestu in bila sva več kot zadovoljna. Za zaključek smo pojedli celo jagnje in si bili enotni, da se v Worcester še vrnemo.

Afrika te nauči, da stvari tečejo v svojem ritmu. Veter piha, grebeni stojijo, dan gre mimo. Letiš, kolikor ti dopušča. In to je povsem dovolj.